

Notæ Chronologicae ad Canonem Chronicum.

259

rum Græcarum Scriptor, 28, (quem secutus est Eusebius) & ut aliquis deum reperiatur consensus, Marfyas & Philochorus 23. Horum sententias exhibet Athenæus lib. 5. Singularem item habet Diodorus sibi Perdiccæ excessus annum, Seld.

Ad an. 4303. Metachronismus est triennii apud Eusebium. Vide eum num. 1609, Diodorum, alios. Sed tamen ipsum annum, cui ejus initia tyrannidis plerunque tribuuntur, obtinet Euctemon (quem habet noster) Archon in Fastis vulgatis, in quibus Theopompus est nostri anno Archon, intercedentibus Glauippo & Diocle ante Euctemonem. Vide Epocham heic proximam, Seld.

Ad an. 4305. Vide supra ad annum periodi 4228, & 4270. At Eusebio anno qui proxime insequitur, eodem scilicet quo ille Dionysii Siculi initia statuit, moritur Euripides. Videtis ad eum, Scaligerum, ad numerum 1609. Archon autem anni, quo vivere desit Euripides, Callias est aliis; qui Antigene scilicet excepit, & triennio tardius quam nostri rationes patiuntur Magistratum inivit, uti & Antigenes biennio; si scriptoribus vulgatis credimus. Vide Diodorum & Meursii Archontas, lib. 3. cap. 12. Et huic anno Diocles assignatur. Quin Euctemon & Antigenes archontes sunt in fastis continui, cum tamen inter Dionysii initia, archonte Euctemone, & Euripidis mortem, Antigene archonte, intercedat heic biennium integrum. Sed id recte satis fieri forsan potuit, servatâ interim exactissime successione illa continua, si annorum embolimæorum rationem habeamus, eorumque in enneadecaeteride Metonica ad Scaligeri calculum. Etenim sub hisce archontibus agebatur ennedecaeteris secunda, cujus in annum quintum, juxta nostrum, cadit annus Antigenis, qui Scaligero atque ejus sequacibus est embolimæus. Et rationibus ita subductis, Euctemonis initia sive Hecatombæonis ejus neomenia incidit in 12 Julii, Antigenis in ejusdem mensis redeuntis 2, cujus tamen annus, utpote embolimæus, Euctemonis superabat diebus saltem 15, & ad 16 diem Julii proximi anni protendebatur. Ita Euctemonis & Antigenis bini anni civiles præter duos integros annos solares communes, dies 4 occupabant. Cum quibus etiam quatuor alii dies ἀναρροί censendi, de quibus supra. Itaque quod sub initio evenit Euctemonis, biennio ante collocandum fuerit quam id quod sub Antigenis finem. Atque ita tempestas anni, ferme ipsi dies, in utraque Epochâ hinc (si fides calculo) indicari possint. Ceterum, levi elementorum figuræ mutatione vulgatis heic rationibus consentiet fere noster in utroque archonte. Scilicet si in hac Epochâ legerimus, quod mihi non permittit Marmor, ΗΔΔΔΔΙΙ, in illa vero ΗΔΔΔΔΙΙΙΙ. Sed ratio tunc intercalationis Scaligerianæ non procedit. Nam anni quibus collocantur hi archontes in fastis sunt ei utrique communes. sextus nempe & septimus enneadecaeteridis. Sed de Metonico hoc cyclo, vide porro Dionysium Petavium, cui calculus alius est, alia embolismorum dispositio. Et nec Euctemonis neque Antigenis (ut nostro collocantur) annus ei embolimæus est. Discrepant enim sæpius Scaliger & Petavius in primæ anni Attici neomeniæ loco. Hic eam perpetuo fuisse quæ Solstitio proximabat asserit, ille eam quæ solstitium proxime insequatur. Atque in ea re cardo certe est controversiæ quam de calculo Attico instituit in Scaligerum Petavius. Vide Petavium lib. 2, de Doctrina Temp. cap. 11, 12, & 13. Seld.

Ad an. 4307. Quamvis disparuerit Epochæ numerus, & primum etiam ætatis Sophoclis elementum, tamen ex eo quod hujus reliquum est, & eis quæ superius de Sophocle occurrunt, annus quem annotavimus non obscure elicitur, vide supra ad annum 4244. Epochâ igitur in Marmore heic erat ΗΔΔΔΔΙΙΙ, seu 143. At tam Euripidis quam Sophoclis mortem statuunt eodem anno, alii plerique. Vide Meursium de Archontibus, lib. 3. cap. 12. Gregorium Giraldum Dialog. 6. & Olympiadum ἀναρχαίω anno tertio nonagesimæ tertiæ. Cyri ascensum ex vestigiis illis ἀρεβ..... quod ἀρεβωνες forte